

KONCZ ISTVÁN KÉT VERSE

EPIGRAMMA

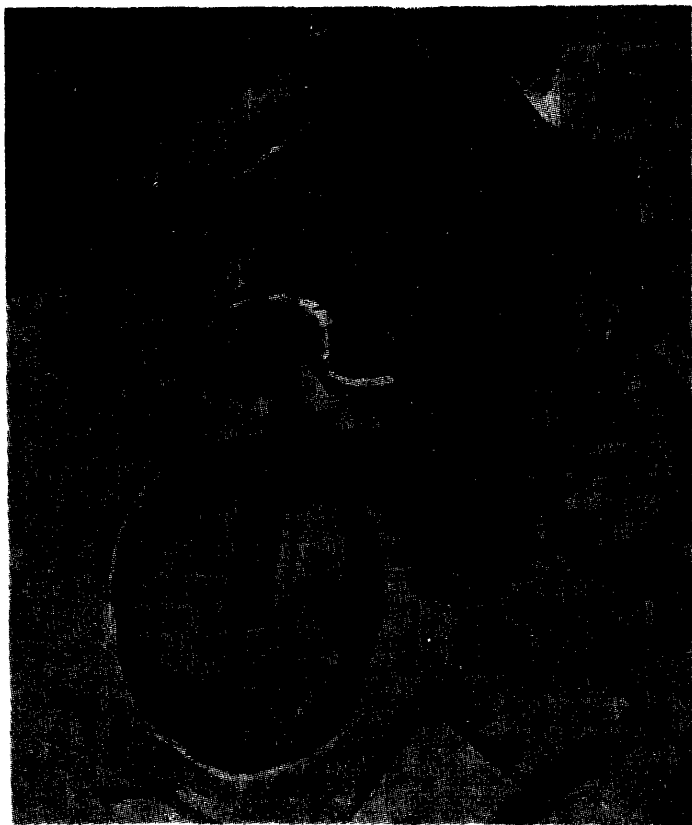
Nem ugyanaz már a napfényű Phoibosz,
s aki szólítaná is, bizonytalan a léte;
démoni reinkarnáció parancsát
követve önnön lényege nélkül, vakon,
mint jelentéstelen gesztus, vándorol
agymosott ripőkök, szörnyetegek között az eszme.
Élek bár, — sejtjeim fél évszázada folyvást
újrászületnek, s velük? — hitem lehetne,
hogy magam is újjászületek, — de ez nem igaz,
nem vagyok ugyanaz, s önmagam folytatása sem
vagyok én már; csak kalandor szellemidézés
a születésnap vers is, akár Apollón emlegetése;
egy új világban, egyre torzuló gesztusok Parnasszusán.

A költő jegyzete: Phoibosz — Apollón. Zeusz és Létó fia. A görög mitológiában eleinte a földművelés és a pásztorok istene, később a tiszta szellemiség megszemélyesítője, a költészet, a gyógyítás és a jóslás védnöke. Délosz szigete és a kis-ázsiai Klárosz voltak kultuszának központja. Rendszerint lanttal, babérral és pálmával ábrázolják.

Parnasszus — Parnassosz. Görögországi hegység a Kórinthoszi-öböltől északra, a görög mitológia szerint Apollón és a múzsák kedvelt helye.

ANTIK VADÁSZAT

Böjtjét, a dús lakomának, koldulja sunyítva
az eb; dőzsölt eleget; hét nap és hét éjen át
nem lankadt a hajtás irama s a csaholás
égbe kiáltott, zagyva ricsaj és a gőzölgő zsiger
szimatja ajzotta, míg tombolt a shakespeare-i
tivornya, s lám, most sakálnak lenni sem restell
az istenadta, s indulata is csapzott gubancban
kócol; — irháját becsben a vers tartsa hát fenn, legalább, —
az utókornak.

Mario Sironi: A kerékpározó, 1916